

ΕΠΙ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ

Υπό το κ. ΑΝΑΣΤ. ΚΩΝ.ΤΑ, Δρος Χημικού, Τεχνικού Συμβούλου

Ο καθηγητής του Ε.Μ. Πολυτεχνείου κ. Α. Δελιγιάννης ώμιλησε την 4ην Φεβρουαρίου ἐ.ξ. εις τὸ Κέντρον Παραγωγικότητος με θέμα: «Προβλήματα σχετικά με τὴν ἴδρυσιν βιομηχανίας ἀλουμινίου εις τὴν Ἑλλάδα». Τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ ὀμιλητοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ συνοψισθοῦν ὡς ἐξής:

1) Τὰ σήμερον ἀνά τὸν κόσμον λειτουργοῦντα ἐργοστάσια παράγουν περὶ τοὺς 5.670.000 τόννους, ἐνῶ συγχρόνως εὐρίσκονται ὑπὸ ἴδρυσιν πλείστα ἴσα νέα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀνατιθέσονται κατὰ τὸ 1961 τὴν διεθνή παραγωγήν εις 7.480.000 τόννους περίπου. Δηλαδή τὰ ἰδρῦμενα τὴν ἰστιγμὴν αὐτὴν νέα ἐργοστάσια θὰ αὐξήσουν τὴν παραγωγήν κατὰ 1.800.000 τόννους. Μονὰς ἐτησίας παραγωγῆς ἄνω τῶν 50.000 τόννων θεωρεῖται ὁικονομικῶς συμφέρουσα.

2) Μέγας ἀριθμὸς ἐργοστασίων ὑπάρχει εις χώρας στερουμένης θωξίτου, αἱ χῶραι δὲ αὗται εἰσάγουν τὸ μετάλλευμα ἄλλοθεν. Δηλαδή μεταφέρουν 4 τόννους θωξίτου ἵδιὰ νὰ παραγάγουν 1 τόννον ἀλουμινίου, ἔχουν συνεπῶς μίαν σημαντικὴν ἐπιβάρυνσιν καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ αἱ βιομηχαναὶ αὗται εἶναι ἀποδοτικαί, ἐνῶ εις τὴν Ἑλλάδα ἔχομεν ἀνεξάντλητα κοιτάσματα θωξίτου, τῶν ὁποίων στέλλομεν σήμερον εις τὸ ἐξωτερικόν. Σημειωτέον, ὅτι 4 τόννοι θωξίτου ἔχουν ἀξίαν 25 δολλαρίων, ἐνῶ 1 τόννος ἀλουμινίου ἔχει ἀξίαν 600 δολλαρίων.

3) Οἱ ἑλληνικοὶ θωξίται καὶ ἰδίως οἱ τῶν περιοχῶν ἀνατολικῶς τοῦ Ἑλικῶνος εἶναι καταλληλότατοι διὰ τὴν βιομηχανίαν ἀλουμινίου. Οἱ θωξίται τῆς δυτικῆς περιοχῆς (Παρνασσὸς κλπ.) ἐθεωροῦντο ὡς μειονεκτικοί. Παρὰ ταῦτα ὅμως, ὡς ἀνεφέρθη κατὰ τὴν ἐπισκολληθῆσασαν τὴν ὁμιλίαν συζητήσιν, καὶ εις τὰς περιοχὰς αὐτὰς ὑπάρχουσιν καὶ καλῆς ποιότητος θωξίται. Ὅπως δὴποτε δὲν τίθεται θέμα ἐλλείψεως θωξίτων.

4) Ἡ ἐξαγωγή ἑλληνικῶν θωξίτων κατὰ τὸ 1958 ἔφθασε τὰς 840.000 τόννους, διὰ τοὺς ὁποίους εἰσέπραχθησαν περὶ τὰ 4,5 ἑκατομμύρια δολλάρια. (Ἄν τὸ αὐτὸ μετάλλευμα ἐξήγετο μετὰ τὴν ἐπεξεργασίαν ὡς ἀλουμίνιον, τότε θὰ εἰσῆγομεν ἄνω τῶν 100 ἑκατομμυρίων δολλαρίων).

5) Διὰ τὴν παραγωγήν τοῦ ἀλουμινίου ἀπαιτοῦνται πλὴν τοῦ θωξίτου καὶ καυστικῆς σάδα, ἠλεκτροδία, φθοριοῦχα ὑλικά, καύσιμα, ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια καὶ ἐργασία. Ἀπὸ ἕνα ἀναφερθέντα πρόχειρον λογαριασμὸν ἐξάγεται, ὅτι ἡ ἀξία τοῦ θωξίτου, τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, τῆς σάδα καὶ τῆς ἐργασίας ἀντιπροσωπεύουν ἄνω τὸ 50% ἐπὶ τῶν ἐξόδων παραγωγῆς.

6) Ἐξετάζων ὁ ὀμιλητὴς τὸ θέμα τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας ἀνέφερεν, ὅτι εις ἕν ἐργοστάσιον ἰδρῦμενον εις τὸ Καμερόν προβλέπεται τὸ καταπληκτικῶς χαμηλὸν κόστος τῶν 0,045 δραχ. κατὰ ΚΒΩ, ἔναντι τῶν 0,12 δραχ. πού προβλέπει ἡ ΔΙΕ.Η.

Αὐτὰ εἶναι ἐν συντομίᾳ τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ὁμιλίας τοῦ κ. Δελιγιάννη. Ὁ ὀμιλητὴς ἐξήγησε τὸ θέμα μετὰ πλήρη ἀντικειμενικότητα καὶ χωρὶς τὴν ἐπι-

θυμίαν ἐξαγωγῆς συμπερασμάτων ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς βιομηχανίας τοῦ ἀλουμινίου, ἀφήσας ταύτην εις τὴν κρίσιν τῶν ἀκροατῶν του.

Ἄς ἴδωμεν, λοιπόν, ποῖα συμπεράσματα δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ἀπὸ τὰ λεχθέντα.

Διὰ τὴν Ἑλλάδα μελετᾶται μία μονὰς δυναμικότητος 50—100.000 τόννων, ἔστω 75.000 τόννων, τὸ ὁποῖον ἀντιστοιχεῖ εις μόνον 1% ἐπὶ τῆς διεθνούς παραγωγῆς τοῦ 1961, καὶ ἀσφαλῶς μέχρις ἴσου γίνη τὸ ἑλληνικὸν ἐργοστάσιον ἢ διεθνῆς παραγωγή θὰ αὐξηθῆ καὶ ἡ παραγωγή τῆς ἑλληνικῆς μονάδος θὰ εἶναι κάτω τοῦ 1%.

Εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι οὐδεμία χώρα διαθέτει εις τὸ ἔδαφός της ὅλας τὰς πρώτας ὕλας πού ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν παραγωγήν ἀλουμινίου. Τὰ ἐλλείποντα καλύπτονται διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τούτων. Ἡ Ἑλλάς διαθέτει θωξίτην καὶ ἐργασίαν καὶ θὰ διαθέτῃ προσεχῶς ἠλεκτρικὴν ἐνέργειαν καὶ σάδα, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν ἤδη ἄνω τοῦ 50% ἐπὶ τῶν ἐξόδων παραγωγῆς.

Ἐάν ἱκανοποιηθῆ δυνατὴ καὶ ἡ ἐπιτόπιος παραγωγή ἠλεκτροδίων, ἢ ὁποῖα οὐδεμίαν παρουσιάζει ἐξαιρετικὴν δυσχέρειαν, καὶ ἐάν χρησιμοποιηθοῦν ἐγχώρια καύσιμα, τότε θὰ μείνουν πρὸς εἰσαγωγήν μόνον τὰ φθοριοῦχα ὑλικά καὶ ἀνταλλακτικά, τὰ ὁποῖα θὰ ἀντιπροσωπεύουν ἐν συνόλῳ κάτι μεταξὺ 10 καὶ 20% τῶν ἐξόδων παραγωγῆς. Νομίζω ὅτι εις οὐδεμίαν ἄλλην χώραν θὰ ἠμποροῦν νὰ ὑπάρξουν εὐνοϊκώτεροι συνθῆκαι.

Δὲν νομίζω ὅτι, ἐπειδὴ ἰδρύεται εις τὸ Καμερόν ἕνα νέον μέγα ἐργοστάσιον ἀλουμινίου, εις τὸ ὁποῖον ἢ ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια θὰ στοιχίζῃ μόνον 0,045 δραχ. κατὰ ΚΒΩ, πρέπει νὰ σκεφθῶμεν ἴδι τὸν συμφέροι νὰ ἰδρῦσωμεν καὶ ἡμεῖς βιομηχανίαν ἀλουμινίου, διότι ἔχομεν ἀκριβωτέραν ἠλεκτρικὴν ἐνέργειαν. Δὲν γνωρίζω ποῖας ἄλλας ἐπιβαρύνσεις θὰ ἔχη τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Καμερόν, πού θὰ ἐξουδετερώσουν ἴσως τὸ πλεονέκτημα τῆς εὐθηνῆς ἐνεργείας, ὅπως δὴποτε ὅμως καὶ αὐτὸ θὰ ἐπιζήσῃ καὶ τὰ ἄλλα ἐργοστάσια ἀλουμινίου εις τὸν ὑπόλοιπον κόσμον δὲν θὰ κλείσουσιν καὶ νέα θὰ ἰδρυθοῦν μετὰ τὸ κανονικὸν κόστος τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ πρέπει νὰ τονισθῆ, ὅτι δὲν εἶναι νοητὸν νὰ ἐπιζητῶμεν νὰ ἀναπτύξωμεν νέας μεγάλας καὶ βασικὰς βιομηχανίας, βιομηχανίας ἱκανὰς νὰ μετατρέψουν τὴν ὅλην εἰκόνα τῆς ἐθνικῆς μας ὀικονομίας, χωρὶς νὰ συμβάλουν εις τοῦτο αἰ ὀφιστάμενα καὶ εὐδοκίμοῦσαι ἤδη Κρατικαὶ Ἐπιχειρήσεις. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐβόηθησε καὶ βοηθῆ ἀκόμη τὴν ΔΙΕ.Η. διὰ καταβολῆς ὕψηλης τιμῆς τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας. Βοηθῆ ἐπίσης τὸ Διὸλισηθῆριον Πετρελαίου διὰ τῶν καταβαλλομένων ὕψηλῶν τιμῶν τῶν πετρελαιοειδῶν. Πρέπει ὅμως καὶ αἱ Ἐπιχειρήσεις αὗται νὰ βοηθήσουν τὰς ἰδρυθησομένας νέας βιομηχανίας, τούλάχιστον κατὰ τὰ πρώτα ἔτη, τιμολογοῦσαι τὰ προϊόντα των εις τὰ ἐπίπεδα τῶν διεθνῶν τιμῶν.

Δέν πρέπει νά λησμονῶμεν, ὅτι ἡ Οἰκονομία τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖ οὐσιαστικῶς μίαν μεγάλην Ἐπιχείρησιν μὲ διαφόρους κλάδους καὶ ὅτι εἶναι ἀπολύτως ἀπαράδεκτον νά ἀφήνωμεν τὸν ἕνα κλάδον τῆς Ἐπιχειρήσεως αὐτῆς νά ἀναπτύσσεται εἰς θάρος ἄλλων ἐξ ἴσου χρησίμων καὶ ἀπαραιτήτων ἰδιὰ τὴν ἀρμονικὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν τῆς Χώρας. Εἶναι ἐξ ἴσου ἀπαράδεκτον νά δυσχεραίνεται ἡ ἀνάπτυξις νέων πλουτοπαραγωγικῶν κλάδων λόγω ὑψηλῶν τιμῶν τῶν προϊόντων ὑφισταμένων ἤδη Κρατικῶν Ἐπιχειρήσεων.

Ἰδιαιτέρως σημασίαν θὰ ἔχη ἡ ἐκτέλεσις μιᾶς ἀνεπιπρεάστου, πλήρους, ὑπευθύνου καὶ συγκροτημένης μελέτης ἰδρύσεως τῆς βιομηχανίας τοῦ ἀλουμίνιου, μελέτης ἀπηλλαγμένης ἀπὸ προσωπικά συμφέροντα καὶ ἀπὸ πολιτικὰς ἐπιδιώξεις. Εἶναι ἀρκετὰ ἀκριβὸν τὸ μάθημα ποὺ πληρώνομεν καὶ θὰ πληρώνωμεν διὰ τὸ Διῦλιστήριον τοῦ πετρελαίου, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν γνώμην μας, ἐστοίχισε πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅσον θὰ ἔπρεπε καὶ τὸ ὁποῖον ἐτοποθετήθη εἰς ἀκατάλληλον γεωγραφικὴν θέσιν. Ἀλλὰ τὸ Διῦλιστήριον ἀποτελεῖ εἰς τὴν πραγματικότητα μονοπώλιον χωρὶς συναγωνισμόν, τὰ προϊόντα τοῦ ἰδιοῦ ἐξοδεύονται ἐπιτοπίως καὶ τὰ πληρώνομεν εἰς τὴν ἐκάστοτε καθοριζομένην τιμὴν, ἀνεξαρτήτως τῆς διεθνούς τοιαύτης.

Ἐνῶ τὸ ἀλουμίνιον θὰ ἐξαχθῆ εἰς τὴν διεθνή ἀγορὰν καὶ συνεπῶς πρέπει νά ἔχη τοιοῦτον κόστος, ὥστε νά δύναται νά προσφερθῆ εἰς τὰ ἐπίπεδα τῶν διεθνῶν τιμῶν. Ἐπιβάλλεται, ὡς ἐκ τούτου, νά ἐπιδιώξωμεν, κατὰ τὴν γνώμην μας, ὅπως ἡ βιομηχανία τοῦ ἀλουμίνιου ἀποφύγῃ τὴν τύχην τῶν Διῦλιστηρίων Πετρελαίου, κινητοποιουμένης πρὸς τοῦτο τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, ἡ ὁποία φρονοῦμεν ὅτι, μὲ τὴν συμπαράστασιν τοῦ Κράτους, θὰ δυνηθῆ ν' ἀντιμετωπίσῃ ἐπιτυχῶς τὸν ξένον ἀνταγωνισμόν εἰς τὸ διεθνὲς πεδίον.

Θέμα διαθέσεως τῶν πλεονασμάτων τῆς παραγωγῆς τοῦ ἐν λόγω ἐργοστασίου εἰς τὴν διεθνή ἀγορὰν δέν νομίζω ὅτι ὑφίσταται, ἐφ' ὅσον θὰ προσφέρεται εἰς τιμὰς καὶ ποιότητας συναγωνιστικὰς, δοθέντος μάλιστα ὅτι ἀπὸ ἀπόψεως ποιότητος θὰ ἀντιπροσωπεύῃ κάτι ὀλιγώτερον τοῦ 1% τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς.

Τὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Δεληγιάννη, τόσοσιν ἐμοῦ, ὅσον καὶ τῶν πλείστων ἐκ τοῦ ἄκροατηρίου του, εἶναι, ὅτι καὶ ἂν ὑπῆρχον ἀκόμη ἀμφιβολία διὰ τὸ συμφέρον ἢ ὄχι τῆς ἰδρύσεως βιομηχανίας ἀλουμίνιου εἰς τὴν Ἑλλάδα, αἱ ἀμφιβολίαὶ αὐταὶ ἐκλείπουν πλέον ἰριστικῶς καὶ καθίσταται φανερόν ὅτι ἡ βιομηχανία αὐτὴ εἶναι ἀπολύτως συμφέρουσα καὶ ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ταχυτάτη ἰδρυσις ταύτης.